

Bernardín Šmíd

Kto ostáva vo mne a ja v ňom, prináša veľa ovocia

Ježiš povedal svojim učeníkom: „Ja som pravý vinič a môj Otec je vinohradník. On každú ratolesť, ktorá na mne neprináša ovocie, odrezáva, a každú, ktorá ovocie prináša, čistí, aby prinášala viac ovocia.“ Dnes nám Pán Ježiš predkladá pred oči podobenstvo o tom v akom vzťahu sa nachádzame my kresťania k Bohu. Tento vzťah je podobný vzťahu vinohradníka k viniču a viniča k ratolestiam. Mnohí z vás majú záhradku a vedľa, ako sa musí znovu a znovu prečisťovať vinič, aby prinášal dobrú úrodu.

„Ja som vinič, vy ste ratolesti. Kto ostáva vo mne a ja v ňom, prináša veľa ovocia; lebo bezo mňa nemôžete nič urobiť.“ Ježiš hovorí o sebe: „Ja som pravý vinič.“ Ježiš je zdrojom života všetkých ratolestí. Musíme sa krstom a ostatnými sviatosťami doslova zaštepíť do tohto tajomného viniča, ktorým je sám Kristus. Bez tohto základného skutku nemôžeme produkovať dobré hrozno, ale rodíme len divé a trpké plánky. Úrodu dokážeme prinášať len v dôvernom kontakte s Ježišom. Miazgou, ktorá preniká do nás z tohto tajomného viniča, je Duch Boží. Musíme zostávať s Kristom spojení, lebo bez neho uschneme a stratíme vitalitu. Je nutné zostať v ňom, lebo len tak aj On ostane v nás. Ukrižovaný Kristus sa najviac podobá viniču a On aj naozaj je stromom života.

Boh Otec vystupuje v tomto podobenstve ako vinohradník. Podobne ako vinohradník aj On sleduje jednotlivé ratolesti a ktoré neprinášajú úrodu, tie odreže a tie ktoré prinášajú čistí, aby prinášali ešte viac. Každý zásah nožom na viniči je bolestivý. Je bolesť, v ktorej ratolesť na koniec uschne a bude hodená na oheň, kde ju spália, pretože nechce spolupracovať s viničom a len ho vykorisťuje. „Ak niekto neostane vo mne, vyhodí ho von ako ratolesť a uschne. Potom ich pozbierajú, hodia ich do ohňa a zhoria.“ Ale existuje aj iná bolesť, bolesť, ktorá nás očisťuje a spôsobuje, že sme schopní prinášať stále viac ovocia. „Vy ste už čistí pre slovo, ktoré som vám povedal. Ostaňte vo mne a ja vo vás. Ako ratolesť nemôže prinášať ovocie sama od seba, ak neostane na viniči, tak ani vy, ak neostanete vo mne.“ Tým nožom, ktorým nás Boh Otec čistí, je Božie Slovo. V liste Hebrejom čítame, že Božie Slovo je živé a účinné, ostrejšie ako dvojsečný meč, preniká až na rozhranie duše a tela a

rozsudzuje myšlienky srdca. Keď prijímame do svojho života tento láskyplný zásah Božieho Slova, vtedy sme stále očisťovaní. Je veľmi dôležité mať ustavičné spojenie s Božím Slovom.

„Ak ostanete vo mne a moje slová ostanú vo vás, proste, o čo chcete, a splní sa vám to. Môj Otec je oslávený tým, že prinášate veľa ovocia a stanete sa mojimi učeníkmi.“ Lebo len ak ostaneme v Ježišovi a jeho slovo ostane v nás, môžeme prosieť, čo len chceme a dostaneme to. Boh nás rozumie len vtedy, keď hovoríme tou istou rečou ako On a jeho rečou je Božie Slovo. Boh Otec je oslávený tým, že prinášame veľa ovocia a že sa stávame Ježišovými učeníkmi.

Sv. Paschal Baylonský nám zanechal túto náuku o modlitbe: „Keďže najväčšou túžbou Boha je preukazovať ľuďom dobrodenie, maj pri všetkých svojich prosbách pevnú vieru, že Boh ti chce dať, a čo ho prosíš. Nepros však o nič, čo by ti Boh vopred nebol vnukol, aby si o to prosil. On totiž je skorej pripravený vypočuť tvoju prosbu, ako ty ju predniesť. On stále vyčkáva, aby sme ho prosili. Nech ťa teda k prosbe vedie skôr Božia vôľa, ako tvoja nevyhnutná potreba; pretože On ťa chce obdarovať: veď modlitby sa majú vždy konať s prihliadnutím na zásluhy tajomstva života nášho Pána Ježiša Krista. Vytrvalo cvič svoju dušu nepretržitou a usilovnou činnosťou, aby si želala iba to, čo si želá Boh; vzdial od svojej vôle každé dobro alebo zisk, ktorý by si mohol dosiahnuť touto prosbou. Áno, vždy hľadaj na toto, že predovšetkým nám treba hľadať Boha. Naozaj je dôstojné, aby sme najprv a nadovšetko hľadali Boha, a to aj z toho dôvodu, že Božia Vznešenosť si želá, aby sme aj dosiahli to, o čo prosíme, keďže tým sa stávame schopnejšími jemu slúžiť a môžeme ho dokonalejšie milovať. Takýto úmysel maj pri všetkých svojich modlitbách a prosbách, a keď o niečo prosíš, rob to z lásky a pre lásku, a tiež dôrazne a bez ohľadu. Odpútaj svoje srdce od vecí tejto doby a opätovne uvažuj, akoby na tomto svete nebolo nič iné, iba ty a Boh sám. Nikdy, čo i len na chvíľku, neodvráť svoje srdce od Boha. Nech je tvoje zmysľovanie úprimné a pokorné; neúnavne pozoruj seba samého a Božia láska nech sa rozlieva na všetko ako olej.“

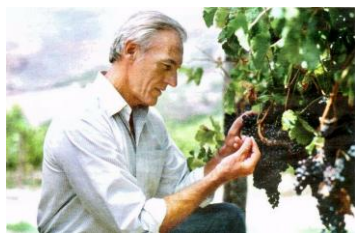
*Ako nad synmi sa otec zľutíva,
tak nad zbožnými
zľutuje sa Pán.
Veď On vie dobre,
z čoho vzišli sme
a v pamäti má, že sme prach.
Že ako tráva sú dni človekove.
Kratučko kvitne ako poľný kvet,
vietor sa nad ním preženie
a niet ho,
len prázdne miesto
po ňom ostane.*

*No milosť Pánova je naveky.
On žičí všetkým,
ktorí sa Ho boja,
na detné deti padá Jeho právo,
na deti tých,
čo Jeho zmluvu držia
a Jeho príkazy si pamätajú,
aby ich verne plnili.*

*Boh na nebi
si postavil svoj trón.
Jeho moc kráľovská
je nad všetkými.
Ó, chváľte Pána, Jeho anjeli,
i hrdinovia silní, chváľte Ho!
A plňte Jeho príkazy
a načúvajte hlasu Jeho slov!
Ó, chváľte Pána,
všetky Jeho voje,
ktoré Mu slúžite,
tak plniac Jeho vôľu!
Chváľ Pána, každé Jeho dielo,
na všetkých miestach
Jeho panovania!
Dobroreč, duša moja, Pánovi!*

Vinohradník

Boli sme na návšteve u strýka. Po našom stretnutí nám okrem iného ostali v mysli jeho krásne rozkvitnuté kvety. Môj brat si dokonca zapamätal spôsob, ako sa ich našim príbuzným podarilo vypestovať.

Kvety pravidelne polievali, dopriali im slnko, vybrali najlepšiu pôdu a, samozrejme, primerane hnojili. Myslím, že to bol otec, ktorý hneď na druhý deň zašiel do predajne záhradkárskych potrieb a kúpil, čo sme potrebovali. Len čo bolo všetko pre kvety nachystané, brat sa pustil do práce. Popolieval, poodstrihoval suché lístie a dobre pohnojil. Na druhý deň sme však namiesto krásnych kvetov našli spálené výhonky. Jednoducho povedané, prehnalo sa to s hnojivom. Odvtedy viem, že všetko má svoj čas. Aj dávkovanie dobra musí mať svojiu mieru.

„Ja som vinič a môj otec je vinohradník. On každú ratolesť, ktorá neprináša ovocie, odreže a tú, ktorá prináša ovocie, čistí, aby prinášala viac plodov.“ Týmito slovami sa Ježiš veľmi jednoducho a pritom jasne prihovára svojim poslucháčom. A oni mu rozumujú. Vedia, že k starostlivosti múdreho vinohradníka patrí nielen presvetľovanie viniča, ale aj orezávanie. Pri takejto starostlivosti môže potom vinohradník očakávať nielen hojné, ale aj sladké ovocie. Dobre však vieme, že Ježiš neponúka v tomto obraze rady pre záhradkárov. Týmito slovami sa prihovára tým, ktorí sú ochotní počúvať, uvažovať a konať podľa jeho slova. Lebo on očakáva ovocie nášho života. O tom, aké Ježiš očakáva plody, hovorí aj Pavol v Liste Galaťanom:

„Ale ovocie Ducha je láska, radosť, pokoj, zhovievavosť, láskavosť, dobrota, vernosť, miernosť, zdržanlivosť“ (Gal 5,22). Alebo v Liste Efezanom píše: „Ovocie svetla je v každej добрote, spravodlivosti a pravde“ (Ef 5, 9). Aby sme dosiahli takúto úrodu, potrebujeme ostať napojení na vinič, ktorým je sám Kristus. Musíme nechať Boha, aby konal v našich životoch, aby „orezával a čistil“ to, čo je v nás. Jednoducho povedané, aby sa jeho vôľa stala našou vôľou. Napríklad v tom, že budeme prijímať ľudí ako dar a budeme schopní sa ich aj zrieknuť, ak zbadáme, že im naša láska bráni rásť vo viere. Nezabúdajme však nikdy na úžasnú vlastnosť nášho Vinohradníka, ktorou je trpezlivosť na ceste k dozrievaniu ovocia v našom živote. Ježiš neočakáva, že ovocie nášho života príde hneď a všetko naraz. Tak ako to povedal Svätý Ján Pavol II.: „Niekedy je to dlhá cesta... človek však po nej nejde sám, veď ho sprevádza sám Kristus a pomáha mu. Ježiš je pritom trpezlivý spoločník na ceste, vie rešpektovať tempo a rytmus ľudského srdca, aj keď neúnavne povzbudzuje každého kráčať cestou, ktorá vedie k záchrane.“

Tak ako rastlina potrebuje k rastu slnko a vlahu, tak aj naša duša potrebuje spojenie s Kristom.

JOZEF KOZÁK

PodĎakovanie za zbierku: Na nedelu Dobrého Pastiera sme vyzbierali 490 eur na podporu kňazského seminára. Nech vám Pán odmení vašu štedrosť. Modlime sa za kňazské povolania a podporujme ich.

Zastrašiť a umlčať

A radili sa: „Čo robiť s týmito ľuďmi? Všetci obyvatelia Jeruzalema vedia, že sa skrze nich stalo očividné znamenie, a nemôžeme to poprieť. Ale aby sa to nešírilo ďalej medzi ľud, pohrozme im, nech už nikomu nehovorí v tomto mene“ (Sk 4, 16-17).

Vyhlasiť embargo na správu o zmŕtvychvstaní je to najmenej. Ale ako zaistiť jeho dodržiavanie? Prakticky existujú len dve možnosti. Buď hlásateľa podplatiť, alebo zastrašiť. Obe metódy sa dodnes používajú, pretože sa mnohokrát osvedčili. Obe však predpokladajú vnútornú neslobodu a nedostatočnú vieru hlásateľa. Inak nefungujú.

Pane,

mnohokrát som od ľudí počula: „V detstve sme tiež chodievali do kostola, ale potom sa to nesmel, deti by sa nedostali do škôl.“ Len výnimočne niekto z nich spontánne uzná, že sa nechal zastrašiť a zaprel ťa. Väčšinou sa cítí byť dostatočne ospravedlnený. Veď išlo o blaho detí. Prosím, daj im Ducha Svätého, nech spoznajú svoj omyl, a daj im čas a odvahu to napraviť. Aj mne odpusť, prosím, všetky zlyhania a premámené príležitosti, keď som o tebe mohla vydávať vierohodné svedectvá.

Marie Svatošová „Tykadlom Vieri“

Sväté omše v týždni po 5.Veľkonočnej nedeli- (B)

4.V. pondelok

18:00 Za ť z rodiny Tomašovičových a Ležovičových

5.V. utorok

18:00 Za ť Margitu Krchnákovú (1. výročie smrti)

6.V. streda

18:00 Za ť z rodiny Ernesta Radakoviča

7.V. štvrtok

18:00 Za ť Vojtecha a Justína Nemcových a syna Milana

8.V. piatok

11:00 Poďakovanie Pánu Bohu za 50. rokov manželstva

9.V. sobota

08:00 Za ť Jozefa Radakoviča (25. výročie smrti)

Upratovanie kostola č.d. 2 - 27

10.V. 6.Veľkonočná nedeľa

08:00 Poďakovanie Pánu Bohu za 70 rokov života

Lektori: Jurčovičová M., Pešková L.

10:00 Za farníkov

Lektori: Polakovičová Z., Polakovič P.

14:00 Posvätný ruženec, litánie

Liturgický kalendár

4.V. pondelok	Sv. Florián, mučeník
5.V. utorok	Sv. Gotthard, biskup a mučeník
6.V. streda	Sv. Dominik Savio
7.V. štvrtok	Bl. Gizela
8.V. piatok	Sv. Viktor, mučeník
9.V. sobota	Sv. Pachomius, opát, Sv. Beátus, kňaz, pustovník

Druhá kapitola

Boží vrch a náš krtinec

V pohanskom chápaní bývali vrchy a kopce miestom modloslužieb, preto odvádzali od Boha, údolia boli miestom dravej zveri a nečistých duchov. Starozákonný prorok Izaiáš volá: „Na púšti pripravte cestu Pánovi. Vyrovnajte na pustatine chodník nášmu Bohu! Každá dolina nech sa zdvihne a každý vrch a kopec zníži; čo je kopcovité, nech je rovinou, a čo hrboľaté, nížinou...“

Znamená to návrat k Bohu a odvrátenie sa od modloslužby, čiže koniec panstva démonov a zla.

Pre židov i kresťanov nadobúdajú vrchy úplne iný význam. Na týchto miestach totiž Boh dáva spoznať seba alebo svoju vôľu. Na vrchu Horeb (Sinaj) oznamuje Boh svoj Zákon, aj prorok Eliáš sa tam dostane a počuje Hospodinov hlas, že Boh miluje predovšetkým tých, ktorých kolená „sa nesklonili pred Bálom“.

Ďalším významným vrchom pre židov aj kresťanov je vrch Karmel. K obidvom spomenutým vrchom môže kresťan pripočítať ešte jeden - Kalváriu s ukrižovaným Kristom. To je dôvod, prečo si nemusí zúfať, že by to s ním išlo z „kopca“. Naopak, má šancu stúpať čoraz vyššie.

V našom slovníku bežne používame prirovnania, ako napríklad: mám hromadu povinností, kopec starostí alebo horu práce, ktoré vyjadrujú množstvo alebo výšku toho, čo musíme zložiť.

Boží vrch, ktorý sa stane cieľom našej cesty, nie je ani jedným z vymenovaných biblických vrcholov. Bude to symbolický vysoký vrch, ktorého vrchol je vždy nad oblakmi a na ktorého temene stojí živý Ježiš.

„Štartovacím“ kopcom ku Kristovi bude malý krtinec, kopček našej obyčajnej, ľudsky všednej každodennosti situovaný na okraji zrúzu našej ľudskej konečnosti. Medzi týmito dvoma vrcholmi, štartom a cieľom, žíva pred každým z nás trvalo hlboká priepasť prázdnoty.

Pôjde o to, ako ju prekenuť po lane, ktorého jeden koniec hodil na náš krtinec z temena Božieho útesu ten, kto nás povoláva prekonávať každú prázdnotu života.

A práve to je zmyslom tohto putovania.

Lano

Nevyhnutným predpokladom na to, aby sme sa vydali na cestu a urobili prvý bezpečný krok po lane, je mať dobre a pevne zabezpečené oba jeho konce. Čiže mať istotu, že sa ani jeden z nich v polovici mojej cesty neuvoľní a ja sa nezrútim.

Boh, ktorý nás na túto cestu povolal, nepochybne myslí svoje povolanie vážne a na svojej strane lano pevne ukotvil. Nie zriedka sa totiž stáva, že ľudia, ktorým sa lano uvoľnilo, obvinili z chybného „zauzlenia“ práve ten „Boží koniec“. Boh svoje slová myslí vždy vážne, a ak sa lano uvoľní, je to tým, že bolo nesprávne uviazané na dolnom, teda na našom konci.

Doba, v ktorej dnes žijeme, miluje povrchnosť: povrchnú zábavu, povrchné vzdelanie, povrchné názory, povrchné postoje, povrchné hodnotenia, povrchné

vzťahy...

Žiaľ, táto vlastnosť nenápadne preniká aj do našich životov. Stali sme sa povrchnými a posvätné nám postupne zovšednelo.

Max Kašparů „Po lane ku Kristovi“

Duchovný svet

Turíce sú medzi ľuďmi menej známe sviatky. Spoločnosť vníma z kresťanských sviatkov predovšetkým Vianoce a Veľkú noc, ale kresťanský príbeh vyvrcholil práve na Turíce.

Keď Krista odsúdili a ukrižovali, aj tí najbližší sa rozpáchli. Necháпали, čo sa vlastne deje. Mali pocit, že Kristus stroskotal a s ním aj oni a ich spoločný sen. Až potom, pomaly, po kúskoch, akoby po čriepkoch, sa im všetko začalo znovu skladať, vybavovať, začali si spomínať na to, čo im Kristus hovorieval, a kdesi vo vnútri, v hĺbke srdca, im začalo odznova rásť porozumenie. Až na päťdesiaty deň, teda po mnohých dňoch, keď boli spolu všetci zhromaždení, im to zrazu „došlo“. Všetko uvideli v nových, v iných, hlbších súvislostiach. Začal sa im vybavovať hlbší zmysel všetkých predchádzajúcich udalostí a slov, všetkému akoby zrazu porozumeli. Evanjelium hovorí, že boli naplnení božím Duchom, ktorého im Kristus prisľúbil. Znamenalo to nielen, že porozumeli sami sebe, ale odznova si porozumeli aj medzi sebou. Tí ľudia, ktorí už stratili spoločnú reč, ju zrazu znova nachádzali.

Skutky apoštolské sa vracajú až k obrazu babylonskej veže, pod ktorou vznikla mátež ľudských jazykov tak, že si ľudia nemohli rozumieť. Skutky apoštolské vypovedajú, že zrazu Parti, Médi, Elamčania, obyvateľia Mezopotámie, Judska a Kapadócie, Pontu a Ázie, Egypta, prisťahovaní Rimania, Židia, Kréťania, Arabi a ďalší si rozumeli. Zrazu našli porozumenie napriek rôznym jazykom.

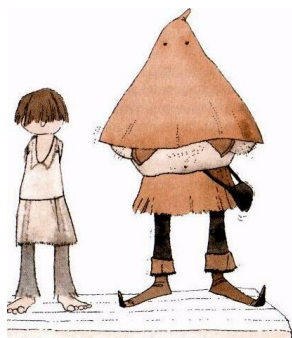
To nám veľmi pripomína náš dnešný svet. Často nás rozdeľujú cudzie reči. Aj my ľudia sa stávame navzájom cudzími. Potom už ľahko dôjde k tomu, že si prestaneme rozumieť nielen preto, že používame rôzne jazyky, ale aj z hlbších príčin. Dnešný svet veľmi potrebuje odznova si porozumieť. Na preklopenie cudzích rečí máme školených prekladateľov. Na preklopenie vzájomného duchovného odcudzenia však treba viac. To musíme spolu prežiť, nezriedka aj pretrpieť, to sa nám musí v duši narodiť, v duši stať.

Pred pár dňami som sa lúčil na cintoríne so štyridsaťštyri ročným mužom, ktorý prežil posledných päť rokov odkázaný na pomoc svojho syna, svojich rodičov a svojej manželky. Práve ona okolo seba šířila dôveru a optimizmus, hoci v noci spávala možno tri - štyri hodiny a chodila do práce. Posledné chvíle s ním strávil jeho otec. Po obradoch a po rozlúčke na cintoríne, otec, premožený tým bolestným, čo so synom predtým, ale aj v posledných chvíľach prežil, požiadal o slovo a začal rozprávať ústami svojho syna. Ten mu na záver uboleným hlasom prouto, ale opravdivo, povedal: „Otec, Boh je. Je láskavý, spravodlivý a milosrdný. Majte sa navzájom radi, pomáhajte si! Všetkým vám ďakujem, že sme sa v živote stretli.“ A odišiel - s Bohom.

Otec, vysokoškolský profesor, ktorý celý život učil svojich študentov, že existuje len tento jeden, reálny, materiálny svet, teraz pochopil, spoznal, že jestvuje ešte iný, duchovný svet, v ktorom možno hovoriť nielen o veciach, ale aj o Láске. Pre mňa, a zaiste aj pre mnohých ďalších, tá chvíľa boli vlastne Turíce. V tej chvíli nás mnohých v našich ubolených srdciach hriala aj tichá radosť. Turíce.

Josef Šuppa SJ „Sýtiť srdce i ducha“

NA POPRAVISKU

Po svadbe sa princ vracal so svojou nevestou do hlavného mesta svojho kráľovstva. Novomanželia prichádzali v nádhernom koči a cestou ich vítali rozjasené zástupy.

Ale na rázcestí pod hradom, akoby všetci onemeli.

Na vyvýšenom popraviske stála šibenica. Mali tu obesiť akéhosi zločinca. Odsúdenec mal už hlavu v slučke.

Princezná sa rozplakala.

Princ sa spýtal sudcu, či je možné, ako svadobný dar pre jeho manželku, výkon trestu zrušiť. Sudca povedal len: „Nie!“

„Sú teda zločiny, ktoré nemožno odpustiť?“ vzdychla si princezná.

Jeden z princových radcov pripomenul, že podľa starodávneho mestského zvyku, sa môže každý odsúdený vykúpiť, ak zaplatí tisíc dukátov.

Bola to ohromná suma, ale kde ziať toľko veľa peňazí?

Princ otvoril svoj mešec, vysypal z neho osemsto dukátov. A princezná zo svojej elegantnej taštičky päťdesiat.

„Nestačilo by osemsto päťdesiat dukátov?“

„Zákon vyžaduje tisíc!“

Princezná vystúpila z koča a urobila medzi pážatami, rytiermi a zástupmi ľudí zbierku. Spolu to bolo deväťsto deväťdesiatdeväť dukátov. A ten jeden dukát nemal nikto.

„Pre jeden dukát bude obesný človek?“ zvolala princezná.

„Zákon je taký,“ chladnokrvne povedal sudca a dal katovi znamenie, aby vykonal popravu.

Vtom princezná zvolala: „Poprezerajte vrecká odsúdenému, možno tam má nejaké peniaze aj on.“

Kat poslúchol a z jedného vrecka odsúdencu vytiahol zlatý dukát. Práve ten, ktorý mu chýbal na záchranu života.

V srdci každého človeka je toľko, koľko stačí na záchranu života. Dobrota, láska a šťastie mnohých ľudí sú ako zhasnuté knôty.

Stačí malá zápalka, aby sa rozhoreli.

Bruno Ferrero „Kruhy na vode“

Desatoro

Je nad čím rozmýšľať(7)

Keď Jahve odpovedá Mojžišovi a zjavuje mu svoje meno „Ja som, ktorý som!“, potvrdzuje tým predovšetkým svoju absolútnu suverenitu. Jahve sa naskrz stotožňuje s bytím, s tým, čo je, a preto nemôže nebyť. Jahveho bytie nezávisí od nikoho a od ničoho, neprijal ho zvonka, nie je v bytí nijako obmedzený -Jahve je plné absolútne bytie. Mojžiš má v

tomto udivujúcom mene záruku svojho poslania - stojí za ním Boh, ktorý je! Jahve je plnosť bytia a plnosť moci bytia. „Som, ktorý som“ znamená trvanie, ustavičné, nekonečné trvanie v bytí, večnú prítomnosť bytia. Ono „ja som“ zas znamená živú osobu, živý život, večný život osobného Boha. Jahve bude vo svojej moci stáť pri Mojžišovi, pretože stále existuje a nikdy neprestane byť prítomný. Jahve pomôže Mojžišovi doviest' poslanie až do konca. Výraz „Som, ktorý som“ neznamená teda len plnosť bytia a života a moci a večné trvanie. Toto meno naznačuje aj prítomnosť. V tomto mene sa nepotvrzuje len absolútna Božia existencia - Boh je ten, ktorý existuje. Keď Jahve zjavuje Mojžišovi tajomstvo svojho mena, potvrdzuje viac, než je absolútna a večná existencia -Jahve chce Mojžiša uistiť, že bude stále s ním a so svojím ľudom. Byť pri niekom prítomný je viac než len existovať. Existencia sama osebe môže byť aj chladná, vzdialená, neprítomná, konštatovaná len ako suchý fakt bez vzťahu ku mne. Niektoré dôkazy Božej existencie môžu vzbudzovať len chladný záujem rozumu, ak hovoria o Bohu len abstraktne ako o bytosti, ktorá je inak vzdialená a pre nás cudzia. Nie o takejto existencii hovoril Boh, keď zjavoval svoje meno Mojžišovi. Zjavoval sa mu ako živý, ako osoba, ako ustavične prítomný a plný záujmu. Dával mu poznať, že stojí pri ňom a pri jeho poslaní. Dával mu najavo, že sa zaujíma o svoj ľud a o jeho osudy a že ho chce neomylnou rukou viesť dejinami.

Jahve je teda Boh, ktorý nielen „je“, ale ktorý je pre nás a s nami a pri nás. Jeho prítomnosť je celá preniknutá vrelosťou lásky. Práve túto lásku vyjadruje jeho meno - „Som, ktorý je“, a to pre vás! Jahve zjavuje svoje meno, aby uistil Mojžiša práve o tejto svojej prítomnosti: „Ja budem s tebou...“ (Ex 3, 12)

Izrael teda spoznal Boha ako pozorného voči ľuďom a verného. Nie nejakú neosobnú silu, nie nejakú prázdnotu bez ozveny, nie mlčanlivé Nekonečno, ani nie neurčitú hĺbku bez mena, ako tomu bolo na mnohých stranách sveta u pohanských národov. Boh Izraela je živý a možno ho osloviť. Tam, kde iné národy vnímali len mlčanie, tam Izrael počul hlas! Izrael mal výsadu, že pre seba i pre iných zistil, že Boha možno počuť a osloviť. V tom, že Boha možno počuť, že Boh sa prihovára človekovi, rozpoznal človek svoje vlastné „ja“ v takej dôstojnosti, akú na Východe sotvakedy zazrú, akú však nikdy nemôže ponúknuť a zabezpečiť človekovi ani nijaký sekularizovaný humanizmus: dôstojnosť človeka, ktorú treba rešpektovať, dôstojnosť osoby, ktorá je nedotknuteľná a posvätná, pretože ju oslovuje sám Boh. Boh oslovil človeka! Ako by bolo odteraz možné bez viny zneužiť človeka v rozličných experimentoch, ako prostriedok v boji o moc, ako materiál vo vojnách, ako hnojivo pre evolúciu! Keby sme boli toto na Západe naozaj žili pred očami Východu, boli by sme urobili čosi podstatné pre rozšírenie viery...

„Nuž, zober sa, pošlem ťa k faraónovi! Vyvedieš môj ľud, Izraelitov, z Egypta!“ - Mojžiš bude nielen posol, ale aj osloboditeľ. On presadí právo bezbranných a bezmocných. Tu sa začína reťaz prorokov Jahveho. Od Amosa po Jána Krstiteľa. Vyvrcholí absolútne v Ježišovi. Budú neohrozene pôsobiť slovom i činom a zastávať sa bezbranných. Ich legitímáciou bude to, že ich posielal Jahve: „Pošlem ťa! Ja budem s tebou!“ Falošní proroci sa sami nanútili. Práví proroci sa vzpierajú. „Ktože som ja, aby som išiel k faraónovi?“ - hovorí Mojžiš. Odpoveď, ktorú dostáva, mu musí stačiť: „Pošlem ťa! Ja som s tebou!“

Ján Chryzostom kardinál Korec „Sloboda ako dar - či záhuba?“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku